

KAREN
KINGSBURY

ROMAN

THUIS
bij jou

1

De vierdaagse kerststrip naar Breckenridge, Colorado, bleek precies te zijn wat Vanessa Mayfield en haar dochter Sadie nodig hadden. Ze verbleven in The Village, in een kamer met een uitzicht dat Alan fantastisch zou hebben gevonden. Dat had iets verdrietigs, bijna alsof het gemakkelijker was geweest als het helemaal geen uitzicht had gehad.

Maar afgezien daarvan genoot Vanessa van dit uitstapje met Sadie. Ze hadden samen besloten dat het goed was om er even tussenuit te zijn, ook al was Alan slechts vier maanden geleden overleden en rouwden ze beiden nog om hem. Daarbij, ze zouden Alan met zich meedragen, ongeacht waar ze heen gingen. Altijd.

Zonlicht stroomde door het raam van Vanessa's slaapkamer op deze winterse morgen. Vanessa haalde diep adem, stapte uit bed en strekte haar benen. Twee dagen skiën had zijn tol geëist, maar daar gaf ze niet om. Pijnlijke spieren betekenden dat Sadie en zij van iedere minuut op de piste hadden genoten. Skiën was iets wat de Mayfields ieder jaar sinds Sadie een klein meisje was in december hadden gedaan. Zolang Alan niet uitgezonden was.

Dit was de eerste keer zonder hem.

Vanessa liep naar het raam en trok de vitrages opzij. Wat ze vervolgens zag, benam haar de adem. Het pit-

toreske bergstadje, met zijn historische wijk en de antiekwinkels en daarachter geweldige skipistes, spreidde zich voor haar uit. Vervolgens ging haar blik naar de diamanten aan haar ringvinger die werden beschenen door het zonlicht, wat fonkelende lichtjes over de vensterbank deed dansen. Ze droeg haar trouwring nog steeds – waarschijnlijk zou ze die altijd blijven dragen. En natuurlijk ook de kerstring.

Vanessa hief haar hand en bestudeerde het antieke sieraad, met de robijnrode steen in het midden en de diamantjes eromheen en dat alles gezet in een donker-gouden band. Niemand had tot nog toe kunnen zeggen hoe oud het sieraad precies was. Vanessa wist alleen dat haar overgrootvader het op D-Day had gevonden, nadat hij en een handvol andere parachutisten van de 101th Airborne Division waren geland in een Frans veld buiten het dorp Sainte-Mère-Église.

Op de een of andere manier had hij de ring gevonden in de grond bij het struikgewas waarin hij en zijn makers zich hadden verstopt tot ze die zesde juni, ruim tien kilometer ten noorden van Utah Beach, waren gered.

Vanessa liet haar vinger over de gladde, rode steen gaan. De stenen waren niet echt. Vanessa's moeder had hem enkele decennia geleden meegenomen naar de plaatselijke juwelier van Columbus om ernaar te laten kijken. 'Prachtig,' had de man gezegd. 'Namaakjuwelen waren halverwege de twintigste eeuw verfijnder. Vooral in Europa.'

Iedereen had al half en half verwacht dat de steen nep was, maar dat maakte niet uit. De waarde van de ring hing niet af van een taxatie. De ring was al sinds D-Day in de familie; haar overgrootvader had hem aan haar overgrootmoeder gegeven, zij vervolgens aan haar

oma en daarna aan haar moeder, die hem bij het halen van haar diploma aan Vanessa had doorgegeven.

Sadie was nu veertien. Over vier jaar zou ze naar de universiteit gaan en nog weer vier jaar later zou de kerstring voor haar zijn.

‘Mam, ik heb eieren gebakken!’ klonk Sadies zangerige stem vanuit de keuken.

Vanessa trok haar spijkerbroek en een coltrui aan en volgde het geluid.

Sadie was het evenbeeld van haar vader: ze had een lichte huid, blond haar en blauwe ogen. Heel anders dan Vanessa, afgezien van haar glimlach. Als Sadie glimlachte, zei iedereen dat zij en Vanessa net een tweeling leken.

Sadie was stil terwijl ze aan het ontbijt begonnen.

‘Dank je wel voor dit lekkers.’ Vanessa herkende de verdrietige blik van haar dochter.

‘Graag gedaan.’ Sadie schonk haar een glimlachje, maar haar ogen werden vochtig.

Tot nu toe werden hun dagen samen gekenmerkt door gekkigheid en uitbundig gelach. Zoals op hun eerste dag, toen Vanessa het laatste stukje van de piste achterstevoren naar beneden was gegleden, met haar ski’s in de lucht.

Dit moment was heel anders. Vanessa reikte naar Sadies hand. ‘Gaaf het?’

‘Vraag jij je niet af’ – Sadie legde haar vork neer en zocht Vanessa’s blik – ‘als God pap had kunnen beschermen, waarom heeft Hij dat dan niet gedaan?’ Ze aarzelde. ‘Hij had hem kunnen sparen, toch?’

Geef haar de tijd, had Vanessa tegen zichzelf gezegd. *Overhaast dit niet*. Ze streek met haar vingers over Sadies hand. ‘Ja, dat denk ik wel. Ik denk dat Hij ervoor had kunnen zorgen dat je vader was blijven leven.’

Sadies schouderophalen deed haar op een klein meisje lijken. ‘Waarom dan?’

Dit was zo moeilijk als je man militair was. Of politie-agent of brandweerman. Door simpelweg hun werk te doen zetten ze telkens weer hun leven op het spel. Elk afscheid kon het laatste zijn. Vanessa nam haar dochter op. Niet iedere vraag behoefde een antwoord.

‘Ik weet wat het juiste is om te zeggen.’ Sadie zweeg een ogenblik. ‘Er zijn geen garanties als je vader in het leger zit. En dat hij niet de eerste legerarts is die omgekomen is terwijl hij iemand hielp. God was met hem. Op een dag zien we hem weer.’ Sadies lippen krulden iets omhoog. ‘Dat geloof ik inderdaad allemaal ook.’

‘We hebben geleerd om terug te kijken.’ Vanessa hield haar toon zacht, bedachtzaam. ‘Om dankbaar te zijn voor de tijd dat we hem bij ons hadden... en niet boos te zijn nu dat niet meer zo is.’ Vanessa zuchtte. ‘Ik vind het ook moeilijk, liefje. Het zal altijd moeilijk zijn.’

Sadie pakte haar vork weer op en speelde met haar gebakken ei. ‘Ik weet dat hij bij Jezus is en dat we op een dag weer samen zullen zijn.’

‘Dat is zo.’ Vanessa wachtte tot ze merkte dat Sadie zich weer wat minder somber voelde. ‘Weet je, ik dacht eergisteren: als pap vanuit de hemel kan zien wat wij hier doen, dan hoop ik dat hij mijn val gemist heeft.’

Sadie barstte in lachen uit en terwijl ze een hap van haar ei nam, wees ze met haar vork naar Vanessa. ‘Mam, dat was zo grappig! Je ski’s staken recht in de lucht.’

En zoals zo vaak tijdens dit rouwproces ging het weer beter, nu ze lachten en hardop terugdachten aan Vanessa’s valpartij.

‘Luister, Sadie.’ Vanessa had haar bord leeg en bracht het naar de keuken. Ze grinnikte nog steeds. ‘Denk maar

niet dat ik vandaag van die grote sleehelling ga. Dat gaat niet gebeuren.'

'O, kom op! Je kunt het.' Sadie bracht haar bord ook naar de keuken. 'Op zijn minst één keer.'

Toen ze The Village verlieten en naar buiten gingen, hadden ze nog steeds een glimlach op hun gezicht. Carter Park stond bekend om de vele sleehellingen en de sleeën waarvan je gratis gebruik kon maken. Breckenridge was een gezinsvriendelijk stadje en tegen de tijd dat Vanessa en Sadie hadden geparkeerd en de voet van de heuvel bereikten, was het er druk.

'Laten we gaan, mam.' Sadie pakte een slee voor twee personen en ging haar voor naar de hoogste heuvel. 'Ik help je wel.'

Vanessa twijfelde er niet aan dat ze de klim aankon. Ze liep dagelijks zo'n vijf kilometer hard en deed iedere morgen de work-out die zij en Alan samen hadden gedaan sinds ze waren getrouwd. 'De vraag is niet of ik de heuvel op kan komen of niet.' Vanessa liep achter haar dochter aan. 'Maar of ik beneden weet te komen.'

'Zonder een tuimeling te maken, bedoel je.' Sadie lachte alweer en ze versnelde haar pas.

Vanessa volgde haar voorbeeld. 'Als ik wel val, dwing me dan nooit meer om deze heuvel af te sleeën.'

Zodra ze boven waren, wendde Sadie zich tot haar. 'Mam.' Op de top van de heuvel was het windriger. 'Je bent mijn beste vriendin. Ik wil dat je dat weet.'

Vanessa wist dat ze zich dit moment, nu ze buiten adem naast Sadie stond en over enkele ogenblikken de langste helling van Carter Park in Breckenridge af zou sleeën, de rest van haar leven zou herinneren. De glimlach van haar veertienjarige dochter en het geschenk van haar woorden.

'Jij bent ook mijn beste vriendin, lieverd.' Vanessa gaf

Sadie een knuffel en voelde de kou langs haar handen strijken. Pas toen realiseerde ze zich dat ze haar handschoenen in de auto had laten liggen. 'Nee!' Ze stak haar handen omhoog. 'Ik ga bevriezen.'

Daardoor moest Sadie nog harder lachen. 'Mam, we zijn in Colorado. Hoe kun je je handschoenen vergeten zijn?' Ze kon niet ophouden met lachen. 'Je bent de grappigste persoon die ik ken.'

'Ik doe mijn best.' Vanessa schudde haar hoofd. 'Wat moet ik toch met mezelf beginnen?'

'Hou mij maar gewoon vast. Mijn jas zal je handen warm houden.'

Dus dat was wat ze deden. Vanessa zat achter op de slee, met Sadie voor zich. De helling leek veel te steil, dus Vanessa deed haar ogen dicht en hield zich vast aan Sadie. Haar dochter had gelijk gehad. Sadies jas hield Vanessa's vingers net zo warm als haar handschoenen gedaan zouden hebben.

De sleerit naar de voet van de lange helling leek eindelijk te duren. Vanessa gilte het hele eind en Sadie giechelde. En toen gebeurde het.

Ze waren bijna beneden toen er uit het niets een kleine jongen tevoorschijn kwam die precies recht voor hen rende.

'Stop!' gilte Vanessa, maar er was niets wat ze konden doen. Ze zouden het kind raken of moesten zich van de slee laten vallen.

'Rollen!' Sadie wierp zichzelf opzij en Vanessa deed hetzelfde, waarop ze van de slee vielen, met hun gezicht in de sneeuw, en ze rolden een keer of vijf om voordat ze tot stilstand kwamen. Vanuit haar ooghoeken zag Vanessa het jongetje verder rennen, zich duidelijk nergens van bewust.

Vanessa keek naar Sadie; haar gezicht en haar zaten onder de sneeuw. 'Waar is je muts?'

Sadie tastte ernaar en opnieuw barstte ze in lachen uit. 'Mam, je ziet eruit als een sneeuwpop.'

Samen zochten ze naar Sadies muts en zodra ze die hadden, gleden ze het laatste stuk van de helling op hun achterste naar beneden. Eenmaal beneden lachten ze zo hard dat ze nauwelijks in staat waren de helling af te komen. Toen Vanessa de sneeuw uit haar ogen en van haar neus had geveegd en weer een beetje op adem was gekomen, bukte ze en zette haar handen op haar bovenbenen. 'Volgens mij heb ik nog nooit zo veel plezier gehad hier bij Carter Park.'

Wat de reden was waarom ze terug naar de auto gingen om Vanessa's handschoenen te halen en nog eens van de heuvel sleeden en daarna nog eens. Pas na de vierde keer lasten ze een pauze in om te gaan lunchen.

Even later hadden ze elk een portie friet met een hamburger voor zich en terwijl Vanessa at, luisterde ze naar Sadie, die begon over school. 'De laatstejaars zijn zo gemeen. Ze denken dat ze de baas zijn op school.'

Vanessa trok haar wenkbrauwen op. 'Nou...'

'Oké, je hebt gelijk.' Sadie grinnikte. 'Maar toch...'

Ze praatten bijna een uur en al die tijd bestudeerde Vanessa haar dochter, terwijl ze de aanblik van haar lach diep in haar hart verankerde – op een plek waar die voor altijd zou blijven. Want de tienerjaren duurden niet voor altijd. Ze hadden een einddatum, net als alles in het leven.

Zelfs haar huwelijk met een legerarts.

Als het paste binnen Gods plan zouden Sadie en zij volgend jaar december teruggaan naar Breckenridge en de jaren daarna ook. Maar op een dag zou Sadie verliefd

worden en daarna trouwen en dat zou het einde van deze gezellige moeder-dochteruitjes betekenen. Niet dat ze nooit meer samen op stap zouden gaan nadat Sadie was getrouwd, maar dan was het vermoedelijk niet zo lang. En ze zouden zeker niet meer zo veel plezier hebben als deze keer.

Na de lunch sleeden ze nog een aantal keer een heuvel af, maar ditmaal een wat minder steile, en daarna maakten ze een sneeuwpop op het grasveld bij de parkeerplaats. 'Kijk, hij is een Army Ranger.' Sadie bekeek de sneeuwpop aandachtig. Hij had blaadjes als oren en takjes als ogen en mond. Sadie richtte zich tot Vanessa. 'Vind je ook niet?'

Vanessa sloeg haar armen over elkaar en knikte, terwijl ze de sneeuwpop opnam. 'Absoluut.'

Inmiddels stond de zon op het punt achter de bergen te verdwijnen, dus ze gingen terug naar de auto en zodra ze terug waren in hun appartement, bestelden ze pizza als avondeten en keken samen de musical *Scrooge*. Tegen de tijd dat de film was afgelopen, veegde Sadie de tranen van haar wangen. 'Ik moet denken aan de mensen die jij en pap hebben geholpen – op het slagveld en in de kerk. Oudere mensen vooral. Sommigen van hen hebben dankzij jullie twee het leven gevonden.' Ze glimlachte. 'Ik stel me er altijd een paar voor als Scrooge. Alsof ze een tweede kans op het leven hebben gekregen.'

Vanessa trok haar dochter tegen zich aan. 'Dat is een mooi beeld.'

'Maar pap weet het al.' Sadie snuffte. 'Omdat veel van die mensen die jullie hebben geholpen bij hem in de hemel zijn.'

'Je bent zo wijs.' Vanessa keek haar aan. 'Deze tijd met jou is geweldig, lieverd.'

‘Ik heb ook genoten van deze dag, mam.’

Opnieuw omhelsden ze elkaar. Over twee dagen zouden ze teruggaan naar Columbus voor Vanessa’s eerste jaarlijkse Columbus Cares Military Dance, die zou plaatsvinden op de 23^e. En het was moeilijk voor te stellen dat de tijd die hun restte nog beter zou zijn dan deze dag.

Vanessa speelde in gedachten de plezierige middag nog eens af terwijl ze haar tanden poetste en haar gezicht waste, en toen ze lotion op haar handen deed, realiseerde ze zich iets verschrikkelijks.

Ze miste haar kerstring.

Sadie merkte meteen dat er iets mis was en toen ze hoorde dat de kerstring was verdwenen, begon ze samen met Vanessa de vloer af te zoeken, en vervolgens de slaapkamer en de bank, waarop ze tijdens de film hadden gezeten. Maar al die tijd wist Vanessa dat ze hem niet zouden vinden – niet hier in het appartement. De ring had altijd al een beetje losgezeten als ze koude handen had. De moed zonk haar in de schoenen. Ze moest hem zijn verloren toen ze in de sneeuw viel. Wellicht al die eerste keer dat ze de hoogste helling af was gesleed.

Een moment lang overwoog ze een zaklamp te zoeken en daarheen te rijden. Om zo nodig de hele nacht ernaar te zoeken. Carter Park was echter gesloten.

Maar de volgende morgen kregen zij en Sadie toestemming om naar de ring te zoeken voordat het park voor het publiek opende. ‘We gaan hem vinden, mam. Dat móét.’ Sadie kroop op handen en knieën naast Vanessa door de sneeuw.

‘Precies. Daar vertrouw ik op.’

‘Bidden.’ Sadie bleef zoeken. ‘God weet waar hij is.’

Bijna wanhopig bad Vanessa vervolgens: ‘God, leid

ons naar de ring. Die is al generatieslang in de familie en hij moet ergens zijn. U weet waar, dus alstublieft... leid ons erheen.'

Ze baden en baden en baden bijna een uur lang, tot de parkleider het park voor het publiek moest openen. 'Hebben jullie hem gevonden?' riep hij naar Vanessa en Sadie.

'Nee.' Vanessa gaf de man haar nummer. 'Alstublieft, wilt u me bellen als iemand hem vindt?'

De man beloofde het en daarna liepen ze door de sneeuw naar de auto. Zodra ze zaten, gaf Sadie Vanessa een knuffel en ze huilden beiden. Sadie zag er ontrederd uit. 'Het spijt me zo, mam. Maar hij duikt wel weer ergens op. Dat weet ik gewoon.'

'Misschien als ik een beloning uitloof.' Vanessa's hart was gebroken. Het verlies van de kerstring was bijna meer dan ze aankon. Hoe kon dit gebeurd zijn? Het was alsof ze in een nachtmerrie was beland waaruit ze op een zeker moment zou ontwaken.

Maar steeds als ze naar haar hand keek, was wat ze zag – de harde waarheid – hetzelfde.

Samen met Sadie vond ze een foto van de ring om Vanessa's vinger. Ze zoomden in en maakten een screenshot, waarna ze een flyer ontwierpen en die lieten drukken. Daarna gebruikten ze de rest van de middag om exemplaren ervan uit te delen aan ieder pandjeshuis en elke antiekzaak en kringloopwinkel in Breckenridge. Ook hingen ze ze in The Village op.

De vrouw achter de balie was vriendelijk. 'Dit soort dingen hebben de gewoonte om weer ergens op te duiken.' Ze glimlachte naar Vanessa. 'Ik geloof dat je hem linksom of rechtsom weer zult terugkrijgen.'

'O, ik geloof ook. Echt.' Maar ze wist net zo goed als

ieder ander dat geloven niet betekent dat alles gaat zoals je wilt. Anders zou Alan hier zijn om hen te helpen zoeken.

In de auto terug naar Denver International Airport de volgende dag hielden Vanessa en Sadie elkaars hand vast. Ze waren stiller dan eerder. Het enige waaraan Vanessa kon denken, was dat ze met elke kilometer die ze aflegden verder bij haar vermiste erfstuk vandaan gingen. Uiteindelijk, toen ze van de luchthaven in Atlanta naar huis reden, werd ze overvallen door een overweldigende gedachte en ze kon er niets aan doen.

De kerstring was verdwenen. En ze hoefde geen zoekactie op touw te zetten om het familie-erfstuk te vinden.

Ze had een wonder nodig.

2

Vier jaar later

Vanaf het moment dat de dokter de kleine Sadie Anne in haar armen had gelegd, had Vanessa geweten dat haar hart nooit meer hetzelfde zou zijn. Twee jaar later, toen het duidelijk was dat Vanessa geen kinderen meer kon krijgen, hadden zij en Alan besloten dat de jaren dat ze Sadie grootbrachten, gekenmerkt zouden worden door één ding: ze zouden ervoor zorgen dat elke dag ertoe deed, ieder uur zouden ze koesteren als een schat. Omdat de kindertijd nooit lang genoeg duurde.

Destijds hadden Alan en zij de waarheid daarvan al ingezien en nu wist Vanessa het helemaal zeker. Vooral nu.

Omdat dit de dag was waar Vanessa tegen opgezien had en over had gedroomd – vandaag zou ze Sadie verhuizen naar Reinhardt University, de rustige, pittoreske universiteit veertig minuten rijden ten noorden van Atlanta. Sadie hield van het landelijke landschap rondom de universiteit en hoewel minder dan de helft van degenen die zich aanmeldden werd toegelaten, was Sadie moeiteloos door de selectieprocedure gekomen.

Sinds ze haar officiële toelatingsbrief had ontvangen, was ze door het dolle heen. En dat niet alleen: Sadie had via het Military Gold Star Families-programma van de

universiteit een volledige studiebeurs gekregen.

Vanessa pakte een van de laatste dozen uit Sadies slaapkamer en droeg die naar de auto. Sadie liep een stukje voor haar en keek over haar schouder. 'Ik heb Bella gesproken en ze zal er een halfuur later zijn dan wij.'

'Perfect.' Vanessa had gehoopt dat ze wat tijd alleen met Sadie zou hebben.

Dat ze nu al naar de universiteit gingen, was omdat Sadie zich had ingeschreven voor een twee weken durend honoursprogramma. Vanessa was trots op haar, maar het betekende wel dat ze deze zomer minder tijd samen hadden. Maar ze hadden tenminste deze morgen, als ze Sadie zouden installeren in haar studentenkamer. En het leek erop dat Vanessa nu de kans zou krijgen om kennis te maken met Bella, het kamergenootje met wie Sadie kort nadat ze was toegelaten in contact was gekomen.

Alles was in kannen en kruiken, behalve één ding: Vanessa had geen idee hoe ze het ooit zonder haar dochter ging redden.

Nog drie dozen en de auto zat vol. Vanessa bekeek de kofferbakinhoud. 'Volgens mij hebben we alles.'

'Als het allemaal maar in mijn kamer past.' Sadie lachte.

Het nieuwe beddengoed en de matrastopper, een kleine prullenbak en wasmand, de posters die ze voor aan de muur had gekocht. Een wandhanger met wilde bloemen en haar favoriete Bijbeltekst, een foto van hun gezin van vóór Alans dood en nog eentje van Sadie en Hudson Rogers, haar vriend, die Army Ranger was en de broer van haar beste vriendin Ella.

Alle dingen die Sadie nodig zou hebben om zich thuis te voelen, op Vanessa na dan.

Er kwam een herinnering boven aan de keer dat zij en Sadie die eerste kerst na Alans overlijden naar

Breckenridge waren gegaan. Ze kon haar dochter de woorden die ze zo vaak had uitgesproken zo weer horen zeggen: *‘Mam, je bent mijn beste vriendin.’*

Het was nog steeds waar, dat wist Vanessa. Zelfs al zei Sadie het niet meer zo vaak als ze ooit had gedaan. Vanessa gaf nog een laatste duw tegen wat bagage en sloot toen de kofferbak.

Sadie wierp een blik op Vanessa’s linkerhand. Daarna nam ze hem in haar handen en keek naar de kale ringvinger. ‘Deze kerst is hij al vier jaar kwijt.’ Ze keek Vanessa in de ogen. ‘Geen belletjes?’

‘Al een hele poos niet.’ Vanessa slaakte een zucht, die rechtstreeks afkomstig leek uit haar hart, dat nog altijd gebroken was. ‘Waarschijnlijk ligt hij daar bij Carter Park inmiddels onder een drie meter dikke laag sneeuw.’

‘Ik weet nog wat je die dag zei.’ Sadie gaf een kneepje in haar hand. ‘God weet waar hij is. Bid je er nog voor? Zelfs na al die tijd?’

‘Elke avond.’ Vanessa glimlachte en voelde haar bezorgdheid langzaam verdwijnen. Ze zou nooit opgeven als het om de ring ging – niet zolang ze leefde. ‘Voordat ik naar bed ga, kijk ik naar mijn vinger, waar hij altijd zat. Dan denk ik aan mijn overgrootvader en hoe belangrijk die ring voor hem was. En ik vraag God om hem terug te brengen. Linksom of rechtsom. Op de een of andere manier.’

Sadie leunde naar haar toe en drukte een kus op Vanessa’s wang. ‘Meer kun je niet doen.’

Toen, nadat ze twee bekers koffie hadden gehaald voor onderweg, gingen ze op pad.

Vanaf Columbus was het tweeënhalf uur rijden naar de Reinhardt University; dat was iets waar Vanessa dankbaar voor was. Sadie zou in de buurt zijn – dichtbij

genoeg om Vanessa de kans te geven om af en toe in de auto te stappen en haar mee uit lunchen te nemen of bij haar te gaan kijken als Sadie heimwee kreeg.

Haar kamergenootje, Bella, ging ook vandaag al naar de universiteit. Zij woonde ten zuiden van Columbus en ze had al aangeboden om Sadie voor de kerstdagen thuis te brengen. Vanessa zou vanaf nu de dagen naar dat moment aftellen.

De rit naar Waleska vloog voorbij. Het drukke verkeer van Atlanta maakte op een zeker moment plaats voor glooiende heuvels en groene weides en bijna vanuit het niets doemde opeens de campus op. Tegen de tijd dat ze Sadies spullen allemaal hadden uitgepakt, arriveerde haar kamergenootje. Bella was stiller dan Sadie, maar de twee leken het prima met elkaar te kunnen vinden.

‘Mijn ouders wilden komen,’ legde Bella uit. ‘Maar ze werken beiden voor America Airlines en zijn deze week in San Francisco.’

Omdat Bella wel wat hulp kon gebruiken, boden Vanessa en Sadie aan te helpen haar spullen uit te laden en daarna zetten ze samen de bedden in elkaar. De studentenkamer was groter dan de meeste andere kamers, waardoor er genoeg ruimte was om beiden een eigen bureau te hebben. Op het hare zette Sadie de gezinsfoto en de ingelijste foto van Hudson en haar.

Zodra de bedden waren opgemaakt en de kamer ingericht was, leek Bella de foto op te merken. Haar ogen lichtten op. ‘Is dat je vriend?’

‘Ja.’ Sadie raakte het lijstje even aan. ‘Dat is Hudson.’

‘Wat een knapperd.’ Bella keek nogmaals naar de foto. ‘Mijn vriendje is hier ergens op de campus.’ Ze giechelde. ‘Althans, dat hoop ik.’ Bella ging op de rand van haar bed zitten. ‘Hoe hebben Hudson en jij elkaar ontmoet?’

‘Dat is een grappig verhaal.’ Sadie liet zich ook op haar bed ploffen, zodat ze haar vriendin kon aankijken. Vanessa ging naast haar dochter zitten.

Sadie pakte de ingelijste foto van haar en Hudson en keek ernaar. ‘Ik ken Hudson al sinds ik een klein meisje was. Zijn zus en ik werden al jong goede vriendinnen. Hudson zat toen in de zesde klas. Jarenlang zag ik hem als niets anders dan de grote broer van mijn vriendin, tot kerst vorig jaar. Na het afronden van zijn opleiding tot Ranger had hij een tijdje verlof en we brachten bijna dagelijks tijd met elkaar door.’

Vanessa glimlachte terwijl ze luisterde naar wat Sadie over Hudson vertelde. De chemie tussen de twee was iets wat door de tijd heen was gegroeid en Vanessa en Hudsons moeder, Peggy, hadden jaren geleden al opgemerkt dat er een zekere aantrekkingskracht tussen hen beiden was. Hudson was ouder dan Sadie en ging voorzichtig om met haar jonge hart. Op dit moment was hij uitgezonden, maar ze spraken elkaar vaak; Sadie vertelde meestal waar ze het over hadden.

Natuurlijk was Sadie zich bewust van het risico dat aan Hudsons beroep kleefde, misschien wel meer dan ieder ander. En daarom hield ze alleen maar meer van hem. Dat maakte de twee een bijna volmaakt stel.

Vanessa had het gevoel dat Sadie en Hudson bij elkaar zouden blijven en zouden trouwen zodra ze afgestudeerd was. Niet dat ze het daarover hadden. Nog niet. Maar zoals gezegd, Vanessa had zo’n vermoeden. Dat had alles te maken met hoe Hudson naar Sadie keek.

Op dezelfde manier als Alan naar haar had gekeken.

Iets na tweeën was het voor Vanessa tijd om te vertrekken. De meiden hadden een welkomstfeestje in de ontmoetingsruimte en ouders waren niet uitgenodigd.

Wat logisch was. Vanessa nam eerst afscheid van Bella. 'Hopelijk ontmoet ik je ouders de volgende keer.'

'Dat zei mijn moeder ook al. En ze drukte me op het hart om u te bedanken omdat u me hebt geholpen hier alles op orde te krijgen.'

Sadie liep met Vanessa mee naar haar auto en een ogenblik lang zag Vanessa het hele leven van haar dochter in slow motion voor haar ogen afspelen. Haar babytijd en peuterjaren, het moment dat ze leerde lopen, naar school ging en haar gebeden opzegde. De dag dat ze werd gedoopt en haar eerste week op de middelbare school. Dages winkelen, samen zingen en dansfeestjes in de keuken.

Het vreselijke nieuws dat Alan niet meer leefde en vervolgens het wanhopige zoeken naar hoe ze verder moesten leven, terwijl zijn dood hen hechter dan ooit maakte.

Vanessa zag het allemaal voor zich. Sinds jaar en dag had Sadie deel uitgemaakt van Vanessa's dagen, van haar leven, van haar gedachten. Tot nu.

Vanaf het moment dat Sadie werd geboren, had Vanessa gebeden dat haar dochter op een dag haar vleugels zou mogen uitslaan en nu was het zover dat God die gebeden verhoorde. Het was tijd om Sadie los te laten.

'Niet huilen, mam.' Sadie sloeg haar armen om Vanessa's middel en legde haar hoofd op haar schouder. 'Met kerst zie ik je weer.'

De warme Georgia-zon bescheen de stoep om hen heen, terwijl ze zich aan elkaar vastklampten. Vanessa deed haar best om haar tranen te bedwingen, maar ze lieten zich niet tegenhouden. Uiteindelijk legde ze haar handen om Sadies gezicht. 'Ik hou van je, lieverd. En vergeet niet: ik ben slechts een telefoontje bij je vandaan.'

Nu vulden Sadies ogen zich ook met tranen. Ze knikte en haar snik werd een lach. ‘Misschien ga ik gewoon met je mee terug; vergeet heel die studie.’

Alles in Vanessa wilde zeggen dat dat een geweldig idee was, Sadies spullen weer inpakken en haar mee terug naar huis nemen. Maar in plaats daarvan drukte ze een kus op Sadies voorhoofd. ‘Je gaat het hier ontzettend naar je zin hebben. Wacht maar af.’

‘Vanavond bel ik je.’ Sadie hield haar blik vast. ‘Dank je wel, mam. Je bent nog steeds mijn beste vriendin.’

‘En jij de mijne.’

Dat gezegd hebbende gaf Vanessa Sadie nog een laatste knuffel, waarna ze in haar SUV stapte en wegreed. Het laatste wat ze zag voordat ze de hoofdweg opdraaide, was Sadie. Ze stond nog steeds waar ze haar had achtergelaten en zwaaide haar uit.

Bescherm haar, God. Vanessa richtte haar blik op de weg voor zich. Alstublieft, bescherm haar. Laat haar groeien en leren en goede cijfers halen. Ze knipperde een paar verse tranen weg. En help ons allebei om onze weg te vinden naar wat ons wacht.

Toen ze halverwege de snelweg naar Atlanta was, drong het tot haar door dat ze bijna geen benzine meer had. Vanessa droogde haar ogen en nam de eerstvolgende afslag naar Marietta. Ze was weleens eerder in het charmante stadje geweest, altijd met Sadie. De stad was fantastisch voor moeder-dochtertripjes en shoppen.

In de straat waar het pompstation zat, zag Vanessa opeens een winkel die er eerder niet had gezeten.

Millers’ Antiques.

De winkel had een uitnodigende veranda en de ramen leken afkomstig uit een huis van honderd jaar geleden. Toen viel haar blik op het bord: *Kerst in juli-verkoop.*

Vanessa liet het idee even op zich inwerken. Kerst in juli. Ze glimlachte en veegde opnieuw haar wangen droog. Ach ja. Waarom ook niet?

Dit was haar nieuwe leven. Ze kon net zo goed een herinnering maken van deze middag. Daarbij, misschien vond ze haar kerstring wel. Zou dat niet bijzonder zijn? Ze keek naar haar kale linkerhand. In het begin, toen ze hem net kwijt was, was ze bij iedere antiekzaak en kringloopwinkel die ze tegenkwam, gestopt. De laatste tijd niet echt. Maar waarom niet?

Wat een bijzonder kerstwonder zou dat zijn.

Ze glimlachte. Bij God waren alle dingen mogelijk, toch?

IN HAAR ZOEKTOCHT NAAR EEN VERLOREN RING VINDT ZE IETS VEEL KOSTBAARDERS

Jaren geleden verloor weduwe Vanessa Mayfield een kostbaar familie-erfstuk: de antieke kerstring die ze ooit aan haar dochter Sadie had willen doorgeven. Sindsdien struint ze tevergeefs antiekwinkels af in de hoop hem terug te vinden. Wanneer haar zoektocht haar bij de antiekzaak van Ben Miller brengt, vindt ze niet de ring, maar wel iets anders dat ze is kwijtgeraakt: haar lach. Is een nieuwe kans op liefde ook voor haar weggelegd?

Ben runt zijn antiekzaak samen met zijn vader en is na een eerste ontmoeting met Vanessa op slag verliefd. In de maanden die volgen groeien Vanessa en Ben dichterbij elkaar toe en beginnen ze voorzichtig te dromen van een leven samen. Maar als Bens vader een onverwachte ontdekking doet, dreigt juist dat wat hen samenbracht hun prille geluk in gevaar te brengen.

Karen Kingsbury schrijft feelgoodromans vol liefde en hoop. Ze heeft veel bestsellers op haar naam staan. In *Thuis bij jou* brengt ze tegen het decor van een charmant winters dorpje en een sfeervolle antiekwinkel een hartverwarmende roman over verlies, hoop en de moed om opnieuw lief te hebben.

NUR 302

ISBN 978 90 297 4027 2

9 789029 740272

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT